

РЕШЕНИЕ

№ 23982

гр. София, 11.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 20.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова
Геновева Йончева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **5188** по описа за **2024** година докладвано от съдия Диляна Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.185 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл.38 от Закона за висшето образование /ЗВО/.

Образувано е след разделяне на производството по адм.д. № 4414/2024г. по описа на Административен съд София-град по жалбата на Р. Б. Н. в частта, насочена срещу Статута на Комисията по етика в Нов български университет /НБУ/, приет с Решение № 3/21.11.2017г. на Академичния съвет на НБУ, с искане за обявяване на неговата нищожност поради противоречието му с принципа на законност, регламентиран в чл.4 АПК, принципа за съразмерност, регламентиран в чл.6 АПК, принципа на истинност в чл.7 АПК, принципа на равенство, разписан в чл.8 АПК, принципа на самостоятелност и непристрастност в чл.10 АПК, принципа на достъпност, публичност и прозрачност, разписан в чл.12 АПК, противоречие на чл.2 и чл.4 от Закона за защита от дискриминация и чл.4, чл.6 и чл.56 от Конституцията на Република България. От фактическа страна в жалбата се излага, че на 04.04.2023г. ректорът на НБУ в лична среща уведомил жалбоподателката и няколко други нейни колеги, че Комисията по етика на НБУ е издала на 21.03.2023г. решение, с което постановила, че тя е допуснала нарушения на разпоредби на Етичния кодекс на НБУ. Това решение не ѝ било връчено като вместо това получила уведомително писмо, с което ректорът я информирал, че е било издадено по отношение на нея въз основа на жалба на доц.К. Й..

В продължение на две седмици председателят на Комисията по етика на НБУ проф.д-р П. Б. отклонявал чрез секретариата на комисията желанието на жалбоподателката и засегнатите от

решението нейни колеги да се срещнат с него. Поради това, с писмо вх. № 3-КЕ-1/18.04.2023г. те поискали да им бъдат предоставени жалбата, поканата с обявения дневен ред, протокола от заседанието на комисията, както и самото решение, за да се запознаят с мотивите за издаването му. Изразили становище относно незаконосъобразната процедура по вземане на решение на Комисията по етика в НБУ и отправили искане решението да бъде оттеглено. Ден преди срещата с председателя на Комисията по етика получили копие от жалбата. На проведената на 03.05.2023г. среща председателят на комисията обяснил, че по принцип няма практика тя да уведомява страната, срещу която е подадена жалба за това обстоятелство. Тази практика била мотивирана със защита на лични данни и за да се гарантира невъзможността за оказване на натиск върху лицето, подало жалбата, поради съществуващите йерархически връзки. Председателят на комисията отказал да отмени решението, не предоставил на жалбоподателката поканата за заседанието и протокола от него.

На 15.12.2023г. жалбоподателката отправила ново искане - този път до членовете на Комисията по етика, за предоставяне на постановеното от тях на 21.03.2023г. решение, препис от протокола от заседанието, на което е взето, поканата с обявения дневен ред за обсъждане на подадената жалба. В резултат на отказа да се отмени цитираното решение, на 12.06.2023г. К. Й. завела срещу нея пред Софийски районен съд наказателно дело от частен характер № 8512/2023г. за обида и клевета, като в тъжбата си се позовала на постановеното от Комисията по етика на НБУ решение. На 31.01.2024г. СРС, Наказателно отделение, 121 състав издал оправдателна присъда, в която посочил, че изразеното от жалбоподателката становище, станало повод за налагането от Комисията по етика на НБУ на наказание, е правомерно и представлява проявление на правото ѝ на защита.

На 02.11.2023г. със заявление вх. № 33-РК-83/2.11.2023г. жалбоподателката поискала от Академичния съвет на НБУ на основание чл.30, ал.1, т.14 от Закона за висшето образование във връзка с чл.29, т.4 от Правилника за устройството и дейността на Нов български университет да отмени сега действащия Статут на Комисията по етика на НБУ, позволяващ да се допуска дискриминация спрямо някоя от страните в производството, както и да приеме съобразени с Конституцията и приложимото законодателство нови правила за работа на Комисията по етика на НБУ, като се ползват добрите практики на С. университет „Св. Климент Охридски“, Великотърновския университет „Св. св. К. и М.“, Университета за национално и световно стопанство, прилагайки към заявлението си правилата на споменатите висши училища.

На 09.04.2024г. получила писмо от ректора на НБУ, с което Академичният съвет на висшето училище отказал отмяната на Статута на Комисията по етика на НБУ. Този статут оспорващата намира, че представлява нормативен административен акт, който в съответствие с автономията на висшето училище се приема на основание чл.30, ал.1, т.14 от Закона за висшето образование /ЗВО/ и съдържа общи правила за поведение, които се прилагат към неопределен кръг субекти, има нееднократно действие и се приема от компетентен, предвиден в закон орган, неговото действие се разпростира на територията на НБУ и се прилага спрямо академичния и неакадемичния състав на висшето училище.

Тъй като разписаните в него правила дават възможност за постановяване на решения от вида на посоченото по-горе, при постановяването на които жалбоподателката е лишена от право на участие в производството, намира, че е налице правен интерес от оспорването. С оглед обстоятелството, че се иска обявяване нищожност на оспорения акт, намира, че правото на оспорване е реализирано в преклузивния срок като се позовава и на разпоредбата на чл.187, ал.1 АПК, постановяваща, че подзаконовите нормативни актове могат да бъдат оспорени без ограничение във времето.

По отношение основателността на жалбата се мотивира, че Статутът на Комисията по етика на НБУ не съдържа правила, гарантиращи реализацията на правото на защита. Макар в чл.5 и чл.6 от него да е предвидено задължение на Комисията да следи за спазването на Етичния кодекс и да посредничи при разрешаването на конфликти, свързани с неговото съдържание, според жалбоподателката е неясно как комисията осъществява тези правомощия при положение, че статутът съдържа правила, които поставят в неравнопоставено положение страните по възникнал колегиален спор, като ответникът по евентуална жалба е лишен от достъп до жалбата и постановления по нея краен акт. По този начин според оспорващата не може да бъде изяснен въпроса за основателността на жалбата, а зачитането на правото на защита на засегнатото лице посочва, че представлява фундаментално изискване и критерий за справедливост.

В уточнителна молба, постъпила по делото на 07.06.2024г., жалбоподателката посочва, че като служител на НБУ от 01.03.2010г. спрямо нея се прилагат разпоредбите на оспорения акт и правният ѝ интерес произтича от съществуващото трудово правоотношение. Допълва и аргументите, на основание на които иска обявяване нищожността на оспорения акт.

В съдебно заседание поддържа така направеното искане и изложените в жалбата съображения лично. Претендира присъждане на разноски. Допълнителни съображения излага в писмени бележки.

Ответникът по оспорването, в писмен отговор по жалбата оспорва нейната допустимост с твърдение за липса на правен интерес от оспорването и поради липса на подлежащ на оспорване акт. В условията на евентуалност намира жалбата за неоснователна. В съдебно заседание така изразеното становище се поддържа чрез адв.К., която претендира присъждане на разноски. В писмени бележки обосновава, че оспореният акт не е нищожен съобразно наведените в жалбата твърдения. Посочва, че същият е приет на основание чл.30, ал.1, т.14 ЗВО и действа само и единствено в рамките на учебното заведение като Статутът предвижда избирането на Етична комисия, която има за цел да осигури спазването на Етичния кодекс на НБУ. По подробно изложените съображения обосновава, че актът, предмет на обжалване е вътрешнослужебен акт, съответно изключен от приложното поле на АПК по силата на чл.2, ал.2, т.3 от кодекса. Намира за необосновано твърдението в жалбата, че Статутът противоречи на Закона за защита от дискриминация. Правомощията на Етичната комисия не сочели на възможност за налагане на наказания – административни или дисциплинарни, поради което и правата на жалбоподателката не можели да бъдат нарушени. Изразеното от Комисията по етика становище се сочи, че няма обвързващо ръководството на НБУ значение, поради което и не би могло да засегне права на жалбоподателката. В Статута нямало разписани клаузи, които да сочат на дискриминация или неравнопоставеност. Намира, че актът не страда от пороци, които да обосноват неговата нищожност или унищожаемост.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на жалбата, съобразно представените по делото доказателства, необорени от насрещната страна. Споделя доводите на жалбоподателката, че оспореният акт страда от най-тежкия порок – нищожност.

Съдът, като се запозна с изложеното в жалбата и уточняващата я молба, становището на ответника и представените по делото доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

Въпросът за допустимостта на жалбата е решен с Определение № 1556/19.02.2025г., постановено по адм.д. № 11601/2024г. по описа на Върховния административен съд, с което е отменено постановеното по настоящото дело Определение № 19556/10.10.2024г. като делото е върнато за продължаване на съдопроизводствените действия.

С последното административният съд е оставил жалбата без разглеждане и е прекратил производството по делото на основание чл.159, т.1 АПК като е приел, че оспореният Статут на комисията по етика на НБУ, приет с Решение № 3/21.11.2017г. на Академичния съвет на НБУ, представлява вътрешнослужебен акт, съответно не подлежи на оспорване.

Видно от изложените мотиви в акта на касационната инстанция, последната споделя изводите на административния съд, че Статутът на Комисията по етика в НБУ представлява вътрешнослужебен /вътрешноведомствен/ акт, приемайки, че неговите норми се отнасят до устройството, определянето на състава, начина на работа и правомощия, форма на жалбите до Комисията по етика и лица, които могат да сезират същата, съобразявайки, че Комисията по етика се създава с цел да осигури спазването на разпоредбите на Етичния кодекс на НБУ, определения в статута кръг от лица, които могат да я сезират по въпроси, свързани с Етичния кодекс и характера на разпоредбите. С оглед правомощията на Комисията по етика да извършва проверка по жалби за нарушения на разпоредби от Етичния кодекс, решенията ѝ, приемащи наличието на нарушения на етичните норми, от лице, срещу което е насочена жалбата, е прието, че засягат пряко правата и интересите на това лице, още повече, че нормите на Статута не предвиждат възможност за запознаването му с жалбата и изразяване на становище по нея, както и за узнаване на съдържанието на решението на Комисията по етика. Посочено е също, че дори и с препоръчителен характер, решенията на Комисията по етика, с които се установява нарушение на Етичния кодекс, при предоставянето им на ректора на НБУ и узнаването им от други лица, могат да засегнат доброто име на лицата, за които се отнасят, а съдържащите се в решенията обстоятелства да се отразят неблагоприятно на правната им сфера, като възможност за определянето им като нарушение на трудовата дисциплина по чл.187, ал.1, т.10 от Кодекса на труда или като основание за търсене на наказателна отговорност или отговорност от неправомерно увреждане. Посочено е, че съгласно Решение № 21/26.10.1995г. на Конституционния съд по к. д. № 18/1995г., чл.120, ал.2 от Конституцията на Република България прогласява възможността гражданите и юридическите лица да обжалват пред съдилищата всички административни актове, включително вътрешнослужебните, щом тези актове нарушават или застрашават техни права или законни интереси и не са изключени изрично със закон от съдебно обжалване.

Определението е задължително за по-долния съд – чл.235, ал.2 АПК, поради което и не следва да се обсъждат възраженията по допустимостта на жалбата в същата насока, изложени в отговора по нея, постъпил по делото на 24.04.2025г.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

От приложена Служебна бележка изх. № 059/06.06.2024г. се установява, че жалбоподателката Р. Б. Н. е редовен преподавател в Департамент „Право“ на Нов български университет /НБУ/ и е назначена на академичната длъжност „професор“, считано от 01.03.2010г.

В чл.3, ал.2 от Правилника за устройството и дейността на НБУ са посочени следните органи на управление: настоятелство, Председателски съвет на настоятелството, Академичен съвет, Ректор и Ректорски съвет. Според чл.7 от Правилника, НБУ основава своята дейност на Етичен кодекс и на ценности, изброени от т.1 до т.8. В чл.15, ал.1 от Правилника е регламентирано, че към Настоятелството действат постоянни комисии, като една от тях е Комисията по етика.

По делото е приложен Етичен кодекс на НБУ, в който в заключителната му част е посочено, че е приет от Настоятелството на НБУ на 14.05.2013г., доп. на 27.11.2017г., доп. на 14.03.2019г. Отново в заключителната част на Етичния кодекс на НБУ е регламентирано, че за спазването му и разрешаването на възникнали при прилагането му казуси се сезира Комисията по етика, назначена от Председателя на Настоятелството. Също така в заключителната част на Етичния кодекс на НБУ е регламентирано, че устройството и функциите на Комисията по етика в НБУ са

формулирани в Статут на Комисията по етика в НБУ, приет от Академичния съвет.

Прието като доказателство е Решение от заседание № 3/21.11.2017г. на Академичния съвет на НБУ, с което е приет Статут на Комисията по етика на НБУ.

В чл.1 и чл.2 от него е регламентирано, че със Статута се определят устройството и функциите на Комисията по етика в НБУ, която има за цел да осигури спазването на Етичния кодекс на НБУ. В чл.3 от Статута се съдържат правила за състава и мандата на Комисията по етика, а в чл.4 е посочено, че решенията на комисията се взимат на база Етичния кодекс, други актове на НБУ и убежденията на своите членове. В чл.5 от Статута са посочени задачите на комисията. Съгласно чл.6 от Статута комисията действа, когато бъде сезирана и влиза в ролята на посредник в конфликти, а според чл.7 комисията може да изработва и предлага на академичното ръководство становища и препоръки по въпроси, свързани с Етичния кодекс. В чл.8, чл.9 и чл.10 от Статута се съдържат правила за свикване и провеждане на заседания на комисията, начин на вземане на решения и протоколиране на заседанията. В чл.11 от Статута е посочено, че към комисията могат да се обръщат индивиди и звена, които са част от НБУ, а в чл.12 се съдържат правила за начина на подаване на жалби до комисията. Чл.13 и чл.14 от Статута регламентират правила за взетите решения на комисията, като е посочено, че същите имат препоръчителен характер и не подлежат на обжалване. Според чл.15 от Статута комисията изготвя годишен доклад за дейността си.

От така установеното безспорно следва извод, че актът, предмет на оспорване по настоящото дело представлява вътрешнослужебен акт, който засяга права на жалбоподателката, съответно е налице правен интерес от оспорването му, както вече се посочи, т.е. налице е изключението, регламентирано в чл.2, ал.2, т.3 АПК. Съгласно посочената норма, разпоредбите на кодекса не се прилагат за актовете, с които се създават права или задължения за органи или организации, подчинени на органа, издал акта, освен ако с тях се засягат права, свободи или законни интереси на граждани или юридически лица.

АПК не регламентира реда, по който следва да се разгледа жалбата срещу вътрешнослужебен акт. Преценката за това следва да бъде направена с оглед характеристиките на акта.

Съгласно чл.19, ал.1, изр. първо от Закона за висшето образование /ЗВО/ висшите училища се ползват с академична автономия. Според чл.21, ал.1, т.2 ЗВО академичното самоуправление се изразява в правото на висшето училище да урежда устройството и дейността си в собствени правилници в съответствие с този закон. Според чл.29, ал.1, т.2 ЗВО Общото събрание на висшето училище приема или изменя Правилника за дейността на висшето училище, а от компетентността на Академичния съвет е приемането на правилници за определени учебни, научни, творчески или научно-производствени дейности на висшето училище – чл.30, ал.1, т.14 ЗВО. Според чл.37 ЗВО, всички въпроси на устройството и дейността на висшето училище, неуредени в закона, се регламентират с Правилника за дейността на висшето училище и други негови правилници. Правилник, според дефиницията по чл.7, ал.1 ЗНА, е нормативен акт, който се издава за прилагане на закон в неговата цялост, за организацията на държавни и местни органи или за вътрешния ред на тяхната дейност.

Поради това съдът, в настоящия му състав приема, че жалбата следва да се разгледа по реда на чл.185 и сл. АПК. За направеното оспорване съдът е съобщил с обявление, обн. в Държавен вестник, бр.27/28.03.2025г. До началото на устните състезания не са постъпили искания за присъединяване или за встъпване като страна в производството. Като извърши проверка за законосъобразност на оспорения акт на основанията, посочени в жалбата и служебно, на основание чл.168, ал.1 във вр. с чл.196 АПК, на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Тъй като в процесуалните закони, уреждащи административното производство, вкл. и АПК, не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, в правната теория и съдебната практика е възприето, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл.146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Съобразно това, нищожен се явява само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че изначално не е в състояние да породи правните последици, към които е насочен. С оглед горното и на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост: липсата на компетентност на органа, издал акта, винаги е основание за неговата нищожност; порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление; нарушенията на административнопроизводствените правила са основания за нищожност също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление. Като правило, нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора, т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Поради това, единствено пълната липса на предвидените в приложимата материалноправна норма предпоставки за издаване на акта би довело до нищожност на посоченото основание. Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило, и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв административен акт, посоченият порок обуславя нищожност.

С оглед това и предвид искането, с което е сезиран, съдът намира, че предметът на настоящето производство се свежда до проверка на компетентността на органа, издал оспорения акт, спазването на установената писмена форма, спазването на правилата при издаването му, които биха повлияли на самото волеизявление и спазването най-общо на материалния закон във връзка с разпоредителните действия на ответника.

Както се посочи, оспореният акт е приет с Решение № 3/21.11.2017г. на Академичния съвет на НБУ на основание чл.30, ал.1, т.14 ЗВО, която разпоредба предвижда, че Академичният съвет приема правилници за определени учебни, научни, творчески или научно-производствени дейности на висшето училище. Със Статута се определят устройството и функциите на Комисията по етика в НБУ, следователно приемането му е от компетентността на Академичния съвет, на основание посочената разпоредба и не е налице основание за обявяване на нищожност във вр. с чл.146, т.1 АПК.

При приемането на Статута е спазена изискуемата форма, установена с разпоредбата на чл.75, ал.3 и ал.4 АПК. Налице е наименование на акта, което сочи на неговия вид, предмет и органа, който го е приел. Като структура, форма и обозначение на съдържанието той отговаря и на изискванията на ЗНА и Указа за неговото прилагане, доколкото същите следва да намерят приложение към конкретния случай. Не се установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да са толкова съществени, че да обуславят извод за липса на волеизявление. Налице обаче е основанието по чл.146, т.4 АПК.

Както се посочи, по правило нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на

посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора, т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат.

Безспорно в случая оспореният акт засяга неблагоприятно правната сфера на оспорващата, тъй като съдържа норми, които предвиждат провеждане на производство от Комисията по етика по подадена до нея жалба без участието на лицето, срещу която тя е подадена. Мотиви за това бяха изложени по-горе от настоящия състав и се съдържат в определението на касационната инстанция.

На следващо място съдът намира, че така разписани правилата на Статута са лишени от законова опора.

Чл.56 от Конституцията на Република България постановява, че всеки гражданин има право на защита, когато са нарушени или застрашени негови права или законни интереси.

В оспорения Статут е регламентиран редът за конституиране на Комисията по етика и работата ѝ. Чл.9 от него изрично предвижда начина на вземане на решения като установява изискване за кворум и обикновено мнозинство. Предвижда също така, че индивидуалните жалби се разглеждат при закрити врата. В чл.10 предвижда, че за заседанията на комисията се води протокол, който съдържа дата, място, дневен ред, списък на присъстващите и резултатите от гласуванията. Регламентирано е също така задължителното съдържание на жалбата, с която се сезира Комисията по етика – чл.12. В чл.13 е регламентирано задължителното съдържание на решението на Комисията по етика като изрично е посочено, че решенията ѝ имат препоръчителен характер и не подлежат на обжалване. Същевременно в чл.14 е предвидено, че решенията на комисията се предоставят на ректора на НБУ.

Така разписаните правила за работата на комисията не предвиждат задължение за уведомяване на лицето, срещу което е подадена жалба, изискване на становище от него по случая и предоставяне на възможност след като се запознае с приложените от жалбоподателя доказателства, да представи собствени такива в защита на изразената от него позиция. Не е предвидено и задължение за съобщаване на решението на комисията на лицето, до което се отнася, в случай, че комисията установи извършено от него нарушение на нормите на Етичния кодекс.

Действително комисията не е административнонаказващ или дисциплинарнонаказващ орган и в този смисъл нейните решения нямат обвързващ правен ефект по отношение на лицата, за които се отнасят. Решенията на комисията обаче могат да послужат като основание за налагане на административно или дисциплинарно наказание, поради което пряко влияят върху правната сфера на лицата, за които се отнасят. Съответно, разписани по този начин, правилата за работа на Комисията по етика в НБУ нарушават правото на защита на лицето, срещу което е подадена жалба за нарушения на Етичния кодекс, поставяйки го в неведение относно образуването и развито се производство и неговия резултат. Доколкото решението на комисията, установяващо нарушение на етичните правила, не обвързва дисциплинарнонаказващия орган със задължение да наложи дисциплинарно наказание, то за уличеното в нарушение лице липсва способ за защита, каквато би могла да бъде реализирана в производството по оспорване на наложеното дисциплинарно наказание. Въпреки това то ще е принудено да търпи неблагоприятните последици от негативното за него решение на комисията, изразяващи се в засягане на доброто име и авторитета му, без да е имало възможност да се защити.

В действащото право липсва правна норма, която да изключва правото на защита. Както се посочи това право е изрично разписано в Конституцията и възпроизведено в съответните процесуални норми на отделните закони. Конституционният съд в Решение № 3 от 17 май 1994г. по конституционно дело № 1 от 1994г. изрично подчертава, че „... Правото на защита по чл.56 от Конституцията е основно, всеобщо и в същото време лично право, което има и процесуален характер, защото е средство за защита на друго право (накърнено или застрашено). Следователно разпоредбата на чл.56 от Конституцията не прогласява обема на правата, а е гаранция и способ за осъществяването на правото на защита на личността, на нейното свободно развитие и защита на нейните основни блага: живот, достойнство, чест и сигурност (чл.4, ал.2 от Конституцията). Правото на защита е преди всичко основно право на гражданите, за да охраня техните права и законни интереси. Систематическото му място в Конституцията - главата за основните права - сочи особеното значение, което му придава законодателят. От друга страна, правото по чл. 56 от Конституцията има всеобщ, универсален характер. С него разполага всеки гражданин за защита на нарушени права или законни интереси. При наличието на правен интерес то включва в себе си субективното право като гарантирана възможност от закона за действие, както и правото да бъде защитен всеки застрашен законен интерес. ... Разпоредбата на чл.56 от Конституцията действа съвместно с други норми на Конституцията и законите, но тя може да действа самостоятелно като последна защитна възможност, щом други не са предвидени. В същото време задължава законодателя да предвиди процесуални норми за охрана на различни права и законови интереси. ... Съществен елемент в правото на защита е възможността на всеки гражданин да се явява в държавни учреждения със защитник. ... Правото на защита по чл.56 от Конституцията има различни проявни форми - жалби до различни общински и държавни органи, устни или писмени възражения и обяснения, изслушване, обжалване на административните актове пред по-горестоящия административен орган, обжалване на административните актове по отношение на тяхната законосъобразност пред съда, предявяване на искове пред съда и обжалването им пред по-горна съдебна инстанция и пр. Изобщо проявите форми на правото на защита на гражданите по чл.56 от Конституцията, когато са застрашени или нарушени техни права и законни интереси, могат да бъдат различни в зависимост от това, къде правото на защита се реализира. То е предоставено на всеки гражданин и може да бъде упражнено и пред държавни учреждения, включително и със съдействието на защитник. Затова то е всеобщо и основно право.“.

Следователно оспореният Статут на Комисията по етика в НБУ като не предвижда възможност засегнатите лица да вземат участие в производството нарушава основно, гарантирано от конституцията на Република България право, поради което е изцяло лишен от законова опора в посочената част, съответно се явява нищожен, която нищожност следва да бъде прогласена от съда.

При този изход на спора на жалбоподателката се следват разноските по производството, доказани в размер на 40 лева, от които 10 лева за заплатена държавна такса по оспорването и 30 лева за обнародване на обявлението.

Водим от горното, Административен съд София-град, IX касационен състав

РЕШИ:

ОБЯВЯВА по жалбата на Р. Б. Н. нищожността на Статут на Комисията по етика в Нов български университет, приет с Решение № 3/21.11.2017г. на Академичния съвет на НБУ.

ОСЪЖДА Нов български университет да заплати на Р. Б. Н. сумата в размер на 40 /четиридесет/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14 – дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.